Scott Carey zaklepal na dveře bytu Ellisových a Bob Ellis (všichni ve Vysočinské čtvrti mu stále říkali doktor Bob, i když byl už pět let v důchodu) ho pustil dál. „Tak jsi tady, Scotte. Přesně v deset. Tak co pro tebe můžu udělat?“

Scott byl kus chlapa, bez bot měřil sto devadesát a začínalo mu narůstat blahobytné břicho. „Já vlastně nevím. Nejspíš nic. Ale… mám problém. Doufám, že nijak vážný, ale kdo ví.“

„Takový, o kterém nechceš mluvit se svým ošetřujícím lékařem?“ Ellisovi bylo čtyřiasedmdesát, měl stříbrné řídnoucí vlasy a trochu napadal na nohu, což ho však na tenisovém kurtu příliš nezpomalilo. Právě tam se se Scottem seznámili a stali se z nich přátelé. Možná nijak blízcí, ale určitě přátelé.

„Ale já k němu šel,“ odpověděl Scott, „a udělal mi celkovou prohlídku. Na kterou jsem měl jít už dávno. Krevní testy, moč, prostata, nic nevynechal. Zkontroloval mi všechno. Trochu zvýšený cholesterol, ale pořád v normě. Bál jsem se hlavně cukrovky. Podle WebMD, toho zdravotnického webu, to vypadalo nejspíš na ni.“

Tedy dokud nezjistil tamto s oblečením. Ta věc s oblečením na žádných webovkách, zdravotnických ani jiných, nebyla. S cukrovkou to rozhodně nemělo nic společného.

Ellis ho zavedl do obývacího pokoje s arkýřovým oknem a výhledem na čtrnácté jamkoviště golfového hřiště, které bylo součástí hlídaného areálu v Castle Rocku, v němž teď s manželkou bydleli. Doktor Bob si občas nějaké to kolo zahrál, ale držel se hlavně tenisu. Golf milovala Ellisova manželka a Scott se domníval, že kvůli tomu tady žijí, pokud zrovna netráví zimu v podobném sportovně zaměřeném bytovém komplexu na Floridě.

Ellis řekl: „Pokud hledáš Myru, tak ta je na schůzi Metodistických žen. Snad to říkám správně, i když by taky mohla být na schůzi některého toho svého městského výboru. Zítra jede do Portlandu na konferenci Novoanglické mykologické společnosti. Ta ženská hopsá sem a tam jako slepice na rozpálené plotně. Odlož si, posaď se a pověz mi, co tě trápí."

Byl sice začátek října a nebylo nijak chladno, ale Scott měl na sobě prošívanou bundu značky North Face. Když si ji sundával a pokládal vedle sebe na pohovku, v kapsách mu zacinkalo.

„Dal by sis kafe? Čaj? Myslím, že tu máme nějaké snídaňové koláčky, jestli…"

„Hubnu," vyhrkl Scott. „To mě trápí. Je to trochu divné, víš. Dřív jsem se osobní váze vyhýbal, protože v posledních zhruba deseti letech jsem nebyl nadšený z toho, co mi ukazovala. Dneska si na ni stoupám každý den hned po ránu."

Ellis přikývl. „Aha."

On nemá důvod se osobní váze vyhýbat, pomyslel si Scott. Ten chlap je jako za groš kudla, jak by řekla jeho babička. Nejspíš bude žít dalších dvacet let, pokud si z balíčku nevytáhne nějakou divokou kartu. Možná to dotáhne dokonce na stovku.

„Samozřejmě znám syndrom vyhýbání se osobní váze, často jsem se s ním setkával, když jsem ještě praktikoval. Viděl jsem taky opak, nutkavé vážení. Obvykle u bulimiků a anorektiků. Ani na jedno moc nevypadáš." Předklonil se, sevřel dlaně mezi hubenými stehny. „Je ti jasné, že jsem v důchodu, ano? Můžu ti poradit, ale nemůžu nic předepsat. A moje rada bude nejspíš znít, aby ses vrátil ke svému ošetřujícímu lékaři a všechno mu pověděl."

Scott se usmál. „Mám podezření, že můj doktor by mě chtěl okamžitě poslat do nemocnice na testy a já jsem minulý měsíc kápl na skvělou práci, tvorbu propojených webových stránek pro jeden řetězec obchodních domů. Nebudu zacházet do detailů, ale je to práce snů. Měl jsem velké štěstí, že jsem ten kšeft dostal. Je to pro mě velký krok a můžu tu práci dělat, aniž bych vytáhl paty z Castle Rocku. V tom je krása počítačového věku."

„Jenže pokud onemocníš, nebudeš moct pracovat," odtušil Ellis. „Jsi chytrý chlap, Scotte, a určitě víš, že úbytek váhy ne-

musí být jen známkou diabetu, ale taky rakoviny. A dalších věcí. O jak velkém úbytku tu mluvíme?“

„Dvanáct a půl kila.“ Scott se zahleděl oknem ven na bílé golfové vozíky sunoucí se po zelené trávě pod modrým nebem. Jako fotografie by se to na webovkách Vysočinské čtvrti vyjímalo moc pěkně. Byl si jistý, že čtvrť nějaké má – dnes je měl kdekdo, dokonce stánkaři prodávající kukuřici a jablka u silnice měli webovky –, ale on je nevytvořil. Posunul se k větším věcem. „Zatím.“

Bob Ellis se usmál a ukázal tak zuby, stále svoje vlastní. „Pravda, to je docela dost, ale odhaduju, že ti to neuškodilo. Na tak velkého chlapa se pohybuješ na tenisovém kurtu velmi dobře a dost času strávíš na strojích v posilovně, ale nosit příliš velkou váhu namáhá nejen srdce, ale sakumprásk všechno ostatní. Což jistě víš. Z toho zdravotnického webu.“ Zakroutil přitom očima a Scott se ušklíbl. „Kolik teď vážíš?“

„Hádej,“ řekl Scott.

Bob se zasmál. „Máme tu snad stánek na venkovské pouti? Plyšáci mi už došli.“

„Tys dělal praktického lékaře kolik, pětatřicet let?“

„Dvaačtyřicet.“

„Tak se nestyď, tisíckrát jsi vážil tisíce pacientů.“ Scott vstal. Byl vysoký, statné postavy, na sobě měl džíny a flanelovou košili a na nohou pevné pracovní boty. Vypadal spíš jako

dřevorubec nebo koňák než webový designér. „Odhadni, kolik vážím. K mému osudu se dostaneme později."

Doktor Bob profesionálním zrakem obhlédl všech sto dvaadevadesát centimetrů Scotta Careyho – v botách spíš sto devadesát pět. Zvláštní pozornost věnoval křivce břicha nad opaskem a dlouhým stehenním svalům vybudovaným cviky na posilovacích přístrojích, kterým se doktor Bob už vyhýbal. „Rozepni si košili a podrž ji rozhalenou."

Scott poslechl a odhalil šedé tílko, které mělo vpředu nápis UNIVERZITA MAINE SPORTOVNÍ KATEDRA. Bob uviděl široký hrudník, svalnatý, ale s počínajícími adipozními ložisky, kterým pubertální chytrolíni říkají mužské cecky.

„Řekněme…" Ellis se odmlčel, začala ho ta hádanka zajímat. „Tak sto pět kilo. Možná sto osm. Což znamená, že než jsi začal hubnout, musel jsi mít něco přes sto dvacet. Musím říct, že na tenisovém kurtu jsi tu váhu nosil zdatně. Tolik bych ti nikdy nehádal."

Scott si vzpomněl, jakou měl radost, když konečně sebral odvahu a začátkem tohoto měsíce si stoupl na váhu. Vlastně byl blahem bez sebe. Od té doby váha trvale klesala, což bylo znepokojivé, ale jen trochu. Zato oblečení, to změnilo obavy ve strach. Nemuseli jste chodit na zdravotnické webovky, abyste poznali, že ta věc s oblečením je víc než divná. Spíš byla vyloženě bizarní.

Venku projel golfový vozík. Seděli v něm dva muži středního věku, jeden v růžových kalhotách, druhý v zelených, oba s nadváhou. Scott si pomyslel, že by jim prospělo, kdyby se vykašlali na vozík a radši si hřiště prošli pěšky.

„Scotte?“ ozval se doktor Bob. „Jsi tu, nebo jsem tě ztratil?“

„Jsem tu,“ řekl Scott. „Když jsme posledně hráli tenis, opravdu jsem měl něco přes sto osm. Vím to, protože tehdy jsem se konečně zvážil. Došel jsem totiž k závěru, že přišel čas nějaké to kilo shodit. Ve třetím setu jsem to už nemohl udejchat. Ale dneska ráno jsem vážil devadesát šest.“

Znovu si sedl vedle své bundy (která opět zacinkala). Bob se na něj pozorně zadíval. „Mně to tak ale nepřipadá. Promiň, že to říkám, ale vypadáš na mnohem víc.“

„Ale zdravě?“

„Ano.“

„Ne nemocně?“

„Ne. Aspoň ne na pohled, ale…“

„Máš váhu? Určitě jo. Pojďme to ověřit.“

Doktor Bob se na něj chvíli zamyšleně díval a uvažoval, jestli se Scottův problém neskrývá spíš v té šedé hmotě za obočím. Podle jeho zkušeností trpěly neurózou kvůli váze spíše ženy, ale stávalo se to i mužům. „Tak dobře, uděláme to. Pojď za mnou.“

Zavedl Scotta do pracovny obložené policemi s knihami.

Na jedné zdi visela zarámovaná anatomická mapa a na druhé řada diplomů. Scotta upoutalo těžítko mezi Ellisovým počítačem a tiskárnou. Bob si jeho pohledu všiml a zasmál se. Zvedl lebku ze stolu a hodil ji Scottovi.

„Spíš plast než kost, takže se neboj, že ji upustíš. Dárek od nejstaršího vnuka. Je mu třináct, což považuji za věk nevkusných dárků. Pojď sem a uvidíme, jak na tom jsi."

V rohu stála mechanická lékařská váha se dvěma závažími, velkým a malým, kterými se dalo posunovat tak dlouho, až se ocelové rameno ocitlo v rovnováze. Ellis váhu pohladil. „Když jsem zavřel ordinaci ve městě, nechal jsem si jenom anatomickou mapu tamhle na zdi a tohle. Je to značka Seca, nejlepší lékařská váha, jaká se kdy vyráběla. Dárek od manželky, dala mi ji před spoustou let, a můžeš mi věřit, že o mojí ženě by nikdo nikdy neřekl, že nemá vkus. Nebo že je lakomá."

„Je ta váha přesná?"

„Řekněme, že kdybych na ní vážil desetikilový pytel mouky a ta váha ukázala devět a půl, jel bych zpátky do obchodu a chtěl vrátit peníze. Měl by sis zout boty, pokud chceš znát co nejpřesnější číslo. A proč sis bral bundu?"

„Uvidíš." Scott si boty nezul, zato si oblékl bundu, opět za cinkotu v kapsách. Takže si stoupl na váhu nejen oblečený, ale oblečený do mnohem chladnějšího počasí, než dnes bylo. „Ať ukáže, co umí."

Bob posunul protizávaží až na sto deset, aby měl rezervu na boty a bundu, a pak ho vracel zpět. Nejdřív ho posunul o kus, pak pomalu postrkoval. Zobáček vyvažovacího ramene se na sto deseti úplně sklopil, ale zůstával tam i při sto pěti a pak stovce, což by doktor Bob považoval za nemožné. Bez ohledu na bundu a boty vypadal Scott Carey prostě těžší. Mohl se v odhadu mýlit o nějaké to kilo, ale za své kariéry vážil příliš mnoho obézních mužů a žen na to, aby se spletl o tolik.

Rameno váhy se vyrovnalo při devadesáti šesti kilogramech.

„No to mě podrž," zamumlal doktor Bob. „Budu ji muset nechat překalibrovat."

„To si nemyslím," odpověděl Scott. Sestoupil z váhy a strčil ruce do kapes bundy. Z každé vytáhl hrst čtvrťáků. „Střádali jsme je do starožitného nočníku spoustu let. Když Nora odešla, byl skoro plný. V každé kapse musím mít dvě kila kovu, možná víc."

Ellis neřekl nic. Ztratil řeč.

„Teď už chápeš, proč jsem nechtěl jít k doktorovi Adamsovi?" Scott nechal vklouznout mince zpátky do kapes bundy, takže znovu zacinkaly.

Ellis řeč už zase našel. „Dovol, abych se ujistil, že to chápu správně – stejnou váhu ti to ukazuje i doma?"

„Na půlkilo stejnou. Mám osobní váhu značky Ozeri,

možná ne tak dobrou, jako je tohle tvoje dělo, ale testoval jsem ji a je přesná. Teď sleduj tohle. Obvykle chci při svlíkání trochu rajcovní hudební doprovod, ale jelikož jsme se spolu převlíkali v klubové šatně, asi se bez muziky obejdu."

Scott si sundal bundu a pověsil ji na opěradlo židle. Potom si zul boty a přitom se opřel o stůl doktora Boba nejdřív jednou a pak druhou rukou. Pak přišla na řadu flanelová košile. Rozepnul si pásek, vykročil z džínů a zůstal tam stát jen v trenkách, tílku a ponožkách.

„Tohle bych mohl taky shodit," řekl, „ale myslím, že jsem toho sundal dost, abych to dostatečně osvětlil. Protože právě tohle mě vyděsilo, víš. To s tím oblečením. Proto jsem chtěl mluvit s kamarádem, který dokáže udržet jazyk za zuby, a nechodit s tím za svým doktorem." Ukázal na oblečení a boty na podlaze, potom na bundu s prověšenými kapsami. „Kolik bys řekl, že to všechno váží?"

„I s mincemi? Nejmíň šest kilo. Možná sedm. Chceš to zvážit?"

„Ne," řekl Scott.

Znovu se postavil na váhu. Nebylo nutné šoupat protizávažím. Zobáček se ustálil na devadesáti šesti kilogramech.

Scott se oblékl a pak se vrátili do obývacího pokoje. Doktor Bob oběma nalil maličkého panáka Woodford Reserve, a i když bylo teprve deset dopoledne, Scott neodmítl. Vypil skotskou jediným douškem, který mu v žaludku zažehl konejšivý oheň. Ellis si dvakrát delikátně usrkl, jako by zkoumal kvalitu, zbytek potom do sebe hodil. „Není to možné, to jistě víš," prohodil, když odložil prázdnou sklenku na kávový stolek.

Scott přikývl. „Další důvod, proč jsem nechtěl mluvit s doktorem Adamsem."

„Protože by se to dostalo do systému," řekl Ellis. „Jako záznam do karty. A ano, trval by na tom, abys podstoupil testy, aby se zjistilo, co přesně se s tebou děje."

Scott to sice nahlas nevyslovil, ale napadlo ho, že výraz *trvat* je hodně mírný. Když byl v ordinaci doktora Adamse, vynořil se mu v hlavě výraz *zatčení*. Tehdy se rozhodl, že bude držet ústa a radši si promluví se svým přítelem na penzi.

„Vypadáš ale na sto deset," pokračoval Ellis. „Cítíš se tak?"

„Ani ne. Když jsem opravdu měl sto deset, připadal jsem si trochu… hmm… jako upachtěnec. Možná to slovo neexistuje, ale líp to nevystihnu."

„Podle mě je to dobré slovo," usoudil Ellis, „ať už je ve slovníku, nebo ne."

„Nebylo to jenom tím, že jsem měl nadváhu, i když jsem o ní věděl. To byla jedna věc, k tomu ještě věk a…"

„Rozvod?“ zeptal se Ellis mírně svým nejlepším doktorským hlasem.

Scott vzdychl. „Jasně, ten taky. Žil jsem pak jako ve stínu. Už je to lepší, teda je mi líp, ale ten stín tu pořád je. V tom si nemůžu nic nalhávat. Ale tělesně jsem se nikdy necítil špatně, pořád jsem třikrát týdně trochu posiloval, zadýchal jsem se teprve při třetí sérii, ale připadal jsem si trochu… prostě upachtěný. Teď už ne, aspoň ne tolik.“

„Máš víc energie.“

Scott se nad tím zamyslel, pak zavrtěl hlavou. „Ani ne. Spíš jako by ta energie, kterou mám, sahala hloub.“

„Žádná letargie? Žádná únava?“

„Ne.“

„Žádné nechutenství?“

„Jím jako kůň.“

„Ještě jedna otázka, a omluv mě, ale musím se zeptat.“

„Klidně se ptej. Na cokoli.“

„Určitě nejde o nějaký kanadský žertík, že ne? Nestřílíš si ze starého felčara v důchodu?“

„Rozhodně ne,“ odpověděl Scott. „Asi se tě nemusím ptát, jestli jsi někdy viděl podobný případ, ale nečetl jsi o nějakém?“

Ellis zavrtěl hlavou. „Pořád se vracím k tomu oblečení, stejně jako ty. A těm čtvrťákům, co máš v kapsách u bundy.“

Vítej v klubu, pomyslel si Scott.

„Nikdo neváží stejně nahý jako oblečený. To je prostě dané, jako gravitace."

„Nejsou nějaké lékařské webovky, na kterých by ses mohl podívat, jestli neexistují podobné případy jako ten můj? Nebo aspoň trochu podobné?"

„Můžu se podívat a udělám to, ale můžu ti povědět rovnou, že tam nic nebude." Ellis zaváhal. „Nevymyká se to jenom mojí zkušenosti, ale řekl bych, že se to vymyká *lidské* zkušenosti. Sakra, mám chuť říct, že to není možné. Teda pokud tvoje a moje váhy váží správně, a nemám důvod myslet si něco jiného. Co se ti přihodilo, Scotte? Jak to vzniklo? Nestalo se ti… já nevím, neozářilo tě něco? Nenadýchal ses nějakého neznačkového spreje proti hmyzu? Přemýšlej."

„To víš, že jsem o tom přemýšlel. Pokud vím, tak se nic nestalo. Ale jedno je jisté, je mi líp, když jsem si o tom s tebou promluvil. Protože už to v sobě pořád nedržím." Scott vstal a sáhl po bundě.

„Kam jdeš?"

„Domů. Musím dělat na těch webovkách. Je to velká zakázka. I když musím přiznat, že už nevypadá tak velká jako dřív."

Ellis s ním šel ke dveřím. „Říkáš, že sis všiml stálého úbytku váhy. Pomalého, ale stálého."

„Přesně tak. Asi půl kila denně."

„Bez ohledu na to, kolik jíš."

„Ano," řekl Scott. „Co když to bude pokračovat?"

„Nebude."

„Jak to můžeš vědět? Když je to mimo lidskou zkušenost?"

Na to neměl doktor Bob žádnou odpověď.

„Nikomu o tom neříkej, Bobe. Prosím."

„Neřeknu, pokud mi slíbíš, že mě budeš průběžně informovat. Mám starost."

„To můžu udělat."

Na zápraží zůstali stát vedle sebe a dívali se, jaký je den. Byl pěkný. Listí se krásně vybarvovalo a kopce jen hořely barvami. „Když přejdeme od nemožného k legračnímu," začal doktor Bob, „jakpak vycházíš s těmi dámami z restaurace o kus dál ve vaší ulici? Slyšel jsem, že jsi měl nějaké problémy."

Scott se ani nenamáhal ptát, kde to Ellis slyšel. Castle Rock byl malé město a všechno se hned rozneslo. Rozneslo se to zřejmě o to rychleji, že manželka doktora v důchodu byla členkou všemožných výborů města i církve. „Kdyby paní McCombová a paní Donaldsonová slyšely, že o nich mluvíš jako o dámách, hned by si tě zapsaly na černou listinu. A vzhledem k mému aktuálnímu problému jsou to poslední, co mě zajímá."

O hodinu později už Scott seděl ve své pracovně, která se nacházela v pěkném trojpodlažním domě na Castleské vyhlídce nad městečkem. Tahle čtvrť byla dražší, než mu bylo milé, ale Nora ten dům chtěla a on chtěl Noru. Ta teď byla v Arizoně a jemu zbyl dům, který byl příliš velký, i když tu ještě bydleli oba. Plus kocour, samozřejmě. Měl dojem, že pro Noru bylo těžší opustit Billa než jeho. Scott uznával, že je to trochu jízlivé, ale pravda bývá často taková.

Uprostřed počítačové obrazovky stálo velkými písmeny MATERIÁL STRÁNEK HOCHSCHILD-KOHN VERZE 4. Hochschild-Kohn nebyl řetězec, pro který pracoval, ten zmizel z oboru už skoro před čtyřiceti lety, ale u tak velké zakázky neškodilo dávat si pozor na hackery. Proto ten pseudonym.

Když Scott dvakrát klikl, objevil se obrázek starodávného obchodního domu Hochschild-Kohn (který nakonec nahradí mnohem modernější budova patřící skutečné společnosti, která si ho najala). Pod tím stálo: *Vy přinášíte inspiraci, my to ostatní.*

Díky tomuto narychlo nahozenému sloganu tu práci vlastně dostal. Designové dovednosti byly jedna věc, inspirace a chytré slogany druhá. Když se to všechno sešlo pohromadě, zaujali jste. Uměl prostě něco zvláštního a teď měl možnost to dokázat, takže hodlal z té šance vytěžit co nejvíc. Bylo mu

jasné, že nakonec bude pracovat s nějakou reklamní agenturou a ta mu jeho texty a grafiku překope, ale domníval se, že slogan zůstane. Stejně jako většina jeho základních nápadů. Byly dost silné, aby přežily partu newyorských střihounů.

Znovu dvakrát klikl a na obrazovce se objevil obývací pokoj. Byl úplně prázdný, nebyla tam ani svítidla. Za oknem byl zelený trávník, který shodou okolností patřil golfovému hřišti ve Vysočinské čtvrti, kde Myra Ellisová sehrála spoustu kol. V její čtveřici několikrát byla i Scottova bývalá manželka, která teď bydlela (a zřejmě hrála golf) ve Flagstaffu.

Vešel kocour Bill D., ospale mňoukl a otřel se Scottovi o nohu.

„Jídlo bude za chvilku," zamumlal Scott. „Za pár minut." Jako by kocour měl ponětí, co to jsou minuty nebo vůbec čas.

Jako bych to ponětí měl já, pomyslel si Scott. Čas je neviditelný. Na rozdíl od hmotnosti.

Hm, ale možná to nebyla pravda. Mohli jsme svou váhu cítit, to ano – když jste jí nosili příliš mnoho, byli jste z ní *upachtění* –, ale nebyla v podstatě jen lidský konstrukt, podobně jako čas? Ručičky na ciferníku, čísla na osobní váze, nebyly to jen způsoby, jak se pokusit změřit neviditelné síly, které mají viditelný efekt? Chabé úsilí uchopit jakousi větší realitu kromě té, kterou za realitu považují obyčejní lidé?

„Nech to plavat, nebo ti z toho hrábne."